

MICUL REGE DECEMBRIE

Ilustrații de
Michael Sowa

Traducere din germană de
Mircea Dragoman

De la o vreme, bondocul rege Decembrie al II-lea, care nu e mai mare decât degetul arătător și atât de gras încât micuțul său costum din catifea roșie, împodobit cu un guler alb și gros din hermelină, nici nu îl mai cuprinde peste burtă, apare din când în când la mine acasă.

Regele adoră ursuleții de gumă. De fiecare dată când mănâncă unul, trebuie să-l țină strâns cu ambele mâini, ca să nu-l scape. Și cu toate astea, de-abia reușește să-l ridice, pentru că un singur ursuleț de gumă e aproape jumătate cât regele. Își înfige dinții în guma moale a ursulețului și rupe bucăți mari din el; între timp îmi pune aceleași întrebări dintotdeauna:

— Poți să-mi povestești ceva din țara ta?

Când m-a vizitat pentru prima dată, i-am spus:

— Noi ne naștem mici, dar apoi creștem mari și mai mari, uneori la fel de mari cât un jucător de baschet. Și apoi, spre sfârșit, ne mai scofălcim puțin. Și apoi vine moartea și gata, nu mai suntem.

— Așa ceva n-are nicio logică, spuse micul rege și mușcă din lăbuța dreaptă a ursulețului de gumă. De ce nu sunteți de la început mari de tot și apoi să deveniți din ce în ce mai mici, ca să dispăreți la sfârșit?

— Cred că Asociația Federală a Antreprenorilor de Pompe Funebre are unele obiecții, i-am răspuns eu.

— Dar la noi așa se-ntâmplă! spuse regele. Tatăl meu, regele Decembrie I-ul, ajunsese atât de mic, încât valetul său nu l-a mai putut găsi într-o dimineață în pat. Și chiar în aceeași zi eu am fost încoronat rege.

— Dar cum să poți fi născut direct mare? am întrebat eu. Cineva trebuie să te poarte în pânțec înaintea nașterii și doar mama nu poate să fie mai mică decât bebelușul ei!

— Să te poarte în pânțec? întrebă Decembrie. Haha! Eu m-am trezit într-o bună dimineață în patul meu și apoi m-am dus la lucru în biroul princiar, pur și simplu. Să te poarte în pânțec! Ce prostie! Te trezești și gata, îi dai drumul.

— Și cum ajungi în pat? am întrebat eu.

— Stai așa, spuse regele... cred... deci regele și cu regina... hm... deci cum? era? asta?... Am uitat! Nu vezi cât de mic sunt? Am uitat. Dar a fost foarte frumos, asta îmi aduc aminte.

Chicoti încet și mușcă din nou din ursulețul său.

— La noi, când se naște un copil, nu știe nimic. Trebuie să învețe să mănânce și să meargă, să citească și să scrie. Trebuie să-i fie curățat năsul, și când joacă „Nu te

supăra, frate“, învăță să nu se enerveze. Peste tot există mâini de adult care-l conduc și-l ajută să-și țină capul drept și să-și ridice bărbia.

Regele râgâi zgomotos și se scutură un timp de răs. Ursulețul de gumă rămăsese între timp fără cap.

Regele mă privi, continuând să mestece încet.

— Și apoi?

— Apoi creștem, i-am spus eu.

— Doare? Întrebă el.

— Totul se petrece foarte încet, i-am spus eu. Cu toate că unii copii cresc într-o singură noapte și câte doi centimetri și, dacă-ți lipești urechea de brațele și picioarele lor, auzi cum scrâșnesc.

— La fel e și la noi, numai că în sens invers, spuse Decembrie. Micșorarea se poate observa doar uneori, cum mi s-a întâmplat de curând. Cu o seară înainte încă mai ajungeam să pun ceașca de ceai pe măsută, dar dimineață am fost nevoit să mă urc pe un scaun ca să ajung la ea.

— Și îți place cum creșteți voi? Întrebă el apoi.

— Până acum nici nu știam că există și alte variante, i-am spus eu.

— Dar acum știi, spuse el.

— Povestește-mi mai multe, l-am rugat eu. Ce știți atunci când vă nașteți și ce mai învățați în plus?

— Știm aproape totul, spuse micuțul și dolofanul rege. Ne trezim și suntem întinși, apoi ne ridicăm și știm să scriem și să socotim la nivel infinitesimal și să

programăm computere și să mergem la muncă și știm și cum să organizăm întâlnirile de afaceri. Niciun fel de problemă. Dar cu timpul le uităm. Și atunci când cineva nu mai poate să meargă la un dejun de afaceri, nu mai este nevoit să vină la birou, pentru că prezența sa nu mai este necesară. Atunci are voie să rămână acasă și poate continua să uite tot mai multe lucruri. Capul lui se golește și înăuntru se face mult loc liber. Ceilalți sunt nevoiți să-i pregătească mâncarea și apoi el are voie să-și viziteze prietenii. Sau poate să-și piardă timpul în grădină admirând umbrele și închipuindu-și că sunt fantome. Ori poate să le dea nume norilor. Sau poate să țipe la ursulețul său de pluș. Ori...

— Asta dacă cei mari nu-i interzic toate astea! am strigat eu.

— Cei mari nu au niciun cuvânt de spus! zise Decembrie al II-lea. Cu cât cineva este mai mic, cu atât este mai important, pentru că... pentru că are mai multă experiență de viață, hihi. Și cei mari trebuie să-i răspundă la toate întrebările: De ce casa are colțuri? De ce pe un zar sunt numai șase cifre? De ce plouă? Și, după ce i se răspunde la întrebare, poate imediat să uite răspunsul. Și, pentru că cei mici sunt cei care decid, scările noastre rulante au trepte mici și avem și toalete minuscule, ca să nu cădem în ele. Cât ești mare trebuie să te descurci cu ele – altfel nu se poate.

Se ridică agil și mândru, așeză resturile ursulețului de gumă pe podea și încercă să-și închidă costumul.

Libris .RO

Respect pentru oameni și cărți

Dar nu reuși, pentru că era așa de grasuț. Așa că se așeză oftând la loc.

— Deci la voi, i-am spus eu în timp ce ridicam de pe jos resturile ursulețului de gumă și i le înmănam, deci la voi copilăria este, de fapt, sfârșitul vieții?

— Păi, gândește-te! spuse regele. Atunci ai motiv să te bucuri!

Mă privi lung.

— Știi ce cred eu?

— Nu, i-am răspuns eu.

— Cred că nu e deloc adevărat că voi creșteți mari. Eu cred că numai vi se pare.

— Și cum ai ajuns la această concluzie? l-am întrebat eu.

— Cred că și voi începeți prin a fi mari de tot, spuse el. În cazul în care este adevărat tot ce mi-a povestit... deci, eu cred că lucrurile stau cam așa: voi aveți la dispoziție toate posibilitățile și în fiecare zi câteva vă sunt luate. Voi dispuneți de o mare putere de imaginație când sunteți mici, dar știți foarte puține lucruri. Și din acest motiv sunteți nevoiți să vă imaginați cum arată totul. Trebuie să vă imaginați de unde vine lumina din lampă și imaginea din televizor și vă închipuiți și cum trăiesc piticii de sub rădăcinile copacilor și cum ar fi să stai în palma unui uriaș. Și apoi creșteți și cei mai mari vă explică cum funcționează lampa și televizorul. Și apoi aflați că nu există pitici și nici uriași. Imaginația voastră devine din ce în ce mai restrânsă și cunoștințele voastre tot mai vaste. Corect?

— Da, am șoptit eu, apoi și mai încet: dar, de fapt, nu e nimic rău să crești și să înveți și să înțelegi lumea și...

El însă continuă:

— Deveniți mai bătrâni. La început mai visați să vă faceți pompieri sau altceva ori asistente medicale sau altceva și apoi, într-o zi, vă treziți că sunteți pompieri sau asistente medicale. Și atunci nu mai puteți să fiți nimic altceva, pentru că este prea târziu. Asta e tot un fel de a te micșora, nu-i așa?

— Of, da, așa e! am oftat eu.

— Nu-i așa de frumos ca la noi, spuse micuțul și grăsuțul rege. Mușcă pentru ultima oară din ursulețul de gumă. Îmi pare rău pentru tine, adică desigur, pentru voi toți. Apoi se ridică, își presă burtica prin spațiul dintre biblioteca mea și perete și dispăru din cameră, la fel ca întotdeauna, fără a saluta și parcă era un pic mai mărunț.